

Ilie Ilașcu, Alex. Leșco, Andrei Ivanțov, Tudor P.Popa și Petru Godiac

Ilie Ilașcu este unul din fondatorii Mișcării de Eliberare Națională din Basarabia (1988-1992), președinte Filialei din Tiraspol (1989-1992). A participat la luptele de apărare a statalității Moldovei, la Nistru în 1992, în calitate de comandant al unor trupe militare ale Ministerului Securității Naționale din Republica Moldova. Ilașcu și unitatea sa a adus mari pierderi Armatei a 14 rusești și bandelor de cazaci veniți să lupte în Transnistria. A fost prins alături de alții 4 camarazii: Alexandru Leșco, Andrei Ivanțov, Tudor Petrov-Popa, Petru Godiac. A fost condamnat la moarte în 1993 de către o instanță neconstituțională, subordonată politic Moscovei, și deținut până în 2001. Iată cum descrie el detenția într-o scrisoare, din data de 1 decembrie 1992, către dna Mary Pendlston, ambasadoarea Statelor Unite în Moldova: „ ... *Toți cei cinci deținuți politici, membri ai Frontului Popular Creștin Democrat, de la 2 iunie 1992 până la 20 august, am fost ținuți sub pază în celulele comendurii militare a Armatei a 14-a a Rusiei. În acest răstimp, zilnic, îndeosebi noaptea eram maltratați de către parașutiști ai armatei ruse, fugăriți și hăituiți cu câini. Eu de exemplu, aici am fost de patru ori supus pedepsei capitale – împușcat cu gloanțe oarbe... La Tiraspol e dezlănțuit un genocid împotriva moldovenilor și îndeosebi a forțelor democratice care se află în opoziție față regimul fascisto-comunist instaurat aici ”*

După ani de detenție și în urma presiunilor politice efectuate asupra autorităților Federației Ruse, de către comunitatea internațională Rusia era dispusă să-l elibereze cât mai repede dacă tot nu avea nici o probă împotriva lui și a camarazilor săi. Cu timpul Ilie Ilașcu și camarazii săi au devenit o piatră de moară de gâtul Rusiei, care-le oferea libertatea imediat cu condiția să ceară

grațierea de la autoritățile de la Tiraspol. Ilie Ilașcu a preferat să fie omorât în temnița ocupantului decât să adreseze o cerere grațiere care ar fi legitimat un regim de ocupație pe care el îl considera pe deasupra și fascisto-comunist. Pentru a înțelege trebuie amintit contextul – **Transnistria în 1992:**

Încă din toamna lui 1991, după puciul de la Moscova, românii din Transnistria, de altfel grupul majoritar, care erau deschiși ideilor venite de la Chișinău, care foloseau limba maternă în locuri publice - erau umiliți, batjocoriți, dați afară din slujbe, amenințați cu alungarea. În această atmosferă indusă de Smirnov, un venetic din Kamceatka, în februarie 1992, mii de femei și copii români trec Nistrul. Apar cazacii, Moscova eliberează pușcărișii care sunt trimiși voluntari la Tiraspol. Intelectuali și primari români sunt arestați, bătuți, maltratați până la desfigurare. Unii din ei dispar fără urmă, alții sunt găsiți împușcați prin șanțuri sau pe malul Nistrului. Postul principal de televiziune Ostankino incită la război: *"rușii sunt în pericol pe pământul străbun!"*. Moscova lui Elțin trimite la Tiraspol pe generalul Ruțkoi dând apă la moara separatiștilor, incitând direct la război. Un general, comandantul armatei a 14-a ruse, amenință că va ocupa Bucureștii în 6 ore! Smirnov și ai săi amenință că vor arunca în aer barajul hidrocentralei de la Dubășari. Ca urmare femeile și copii iau cu asalt locurile de traversare a Nistrului. Se trage asupra lor ca acum 60 de ani (vezi mai jos Transnistria). Asupra satelor românești se trage cu mitraliera, cu aruncătoare de mine și grenade, cu rachete sol sol, cu tancurile. La Coșnița s-a tras și cu rachete antigrindină asupra grădiniței. La Corjova casele românilor sunt aruncate în aer. La Cocieri o învățătoare este aruncată într-o fântână unde se îneacă, un tată este împușcat în fața copiilor. La Molovata o mașină cu o femeie gravidă, în brațe cu o fetiță de 6 luni, este aruncată în aer. Bărbații sunt prinși bătuți, stropiți cu benzină și arși. La Tiraspol o fetiță, după ce este violată, este aruncată de la etaj și moare în chinuri pe care mintea nu le poate cuprinde. Pe Nistru se găsesc copii și tineri înecați, legați de gât și picioare cu spaliere. Un cortegiu funerar la Coșnița este mitraliat ... Satul Coșnița este dominată de dealul Traianu, de unde forțele criminale ale lui Smirnov vânau la propriu pe săteni. Erau acolo miliții și peste 600 de cazaci, înarmați până în dinți cu echipament sovietic ultramodern. Au atacaț femeile și copiii întârziați care disperați încearcă să fugă peste Nistru. Era o problemă de supraviețuire pentru toți în sensul cel mai strict al cuvântului. Atunci în zilele de 14 -17 martie localnicii ajutați de tinerii polițiști, i-au cu asalt dealul Traianu, murind mulți dintre ei, dar cazacii sunt alungați cu pierderi de pe hotarul satului. Așa au apărut burunducii, Ilașcu și ceilalți. În sfârșit se încheie un armistițiu între guvernul de la Chișinău și autoritățile criminale din Tiraspol. Dar în repetate rânduri cazacii trag asupra tranșeelor săpate de localnici și de polițiștii trimiși de la Chișinău. Dar aceștia nu răspund la provocări, ci mor în continuare! Războiul informațional a fost câștigat de Moscova, pentru că acolo este mecanismul de dirijare a politicii imperiale. Așa s-a scris istoria, în 1992, în Transnistria. Istorie care i-a paralizat pe politicieni de la București, unde influența KGB-ului e dominantă. Istorie complet ignorată de occidentul mercantil și probabil, încă în siajul mental al serviciilor de informații rusești și ungurești (vezi Larry L. Watts în "Friends like these").

Genocidul din 1931-33 din Transnistria

În Republica Sovietică Socialistă Autonomă Moldovenească populația a refuzat colectivizarea. Drept care în iarna 1931-1933 Stalin a trimis în republică bandele criminale ale G.R.U.-ului care au asasinat și batjocorit dincolo de orice închipuire pe țărani. Aceștia, nesupunându-se colectivizării, parte au fost împușcați, parte au fost deportați în Siberia. Mulți au încercat să se salveze în România trecând Nistrul. Iată doar câteva cazuri care întregesc imaginea genocidului regimurilor rusești și a armatei roșii:

▲ În data de 23 februarie, pe la miezul nopții, pe malul sovietic din fața comunei Olănești - România s-au auzit împușcături puternice care au durat 20 de minute. Tipetele de groază, răcnetele celor muribunzi sau răniți se întretăiau cu țâcănitul armelor rusești. După un timp pe malul românesc au început să apară grupuri de refugiați. Priveliștea lor era înspăimântătoare: groaza li se citea pe față, erau plini de sânge, aveau hainele sfâșiate. Din peste 60 câți s-au pornit au mai ajuns 20. Dintre care 8 fiind grav răniți, erau susținuți de ceilalți. Printre victime fiind femei, copii, femei însărcinate. O altă subunitate a armatei roșii urmărea, un alt grup de țărani care fugeau spre malul românesc. Un grup s-a rupt de grupul mare, care a fost prins de focul mitralierelor, și a scăpat ca prin minune. Cei mai mulți au murit în ceea ce a fost numit „Masacrul de la Olănești”.

▲ Prin punctul Poiana, județul Orhei, în data de 25 februarie, au trecut 6 familii de moldoveni din satele Ecaterinovca și Molovata, din finutul Dubăsarului. Cinci familii, 22 de suflete, au fost împucate de grănicerii sovietici.

▲ La 4 martie la ora 3 după arriaza pe malul Nistrului, în fața Tighinei, Teodor Craianov din satul Caragaci cu soția și 2 fiice, au trecut cu sania pe malul românesc. Peste 2 ore din același sat Nichita Bucovanu cu soția, fiul său Mihail și cu un copil mic de 5 luni s-a hotărât să facă la fel. O ploaie de gloanțe s-a abătut asupra saniei. Calul a fost omărit și sania a rămas în mijlocul fluviului. Bărbatul a luat copilul cel mare în brațe și a început să fugă înspre malul românesc. Aici l-a nimerit un glonte. Soția lui cu copilul cel mic au înțepenit în sania rămasă în mijlocul Nistrului. A doua zi sania a fost luată de soldații sovietici iar trupurile înghețate au fost aruncate pe gheață spre luare aminte.

▲ În ziua de 5 martie, la ora 10 dimineața, în apropiere de punctul Rezina, județul Orhei, încercând să fugă peste Nistru din Republica Socialistă Moldova în România o familie compusă din soț, soție, un fiu de 7 ani și fetița de 8 luni a avut un deznodământ tragic. Grănicerii sovietici au deschis focul imediat ce familia s-a îndepărtat de mal. Bărbatul a fost omorât pe loc; mama cu fetița în brațe a fost rănită, iar băiețușul de 7 ani a început să fugă spre malul românesc, strigând "ajutor!". A căzut răpus de gloanțele sovietice la 10 pași de malul speranței. Mama rănită cu copila în brațe, de abia s-a putut târî până la malul românesc unde a fost internată în spitalul din satul Ciorna.

▲ La punctul de frontieră Ciucat (România) s-au prezentat 2 copii, care au comunicat că familia Zenhan: mama - Dominica cu 5 fiice (Maria de 19 ani, Daria de 17 ani, Natalia de 14 ani, Tatiana de 12 ani și Serafina de 10 ani) s-a pornit să treacă Nistrul pe gheață. Maria care mergea în față a nimerit într-o spărtură în gheață. La strigătele ei a alergat Daria, pe care Maria a tras-o după ea sub gheață.

Mama cu frica ei Natalia au avut aceeași soartă. Din întreaga familie au scăpat numai cele mici: Titiana și Serafina, pe care le au luat grănicerii români.

▲ La orele 1 noaptea, în 22 martie, populația din comuna Sucleia a fost trezită din somn și îndreptată spre Tiraspol spre a fi deportată în Siberia. 60 de tineri au fugit de sub escortă spre Nistru. În România au ajuns doar 45, mulți dintre ei răniți grav. A fost un carnagiu caracteristic, obișnuit pentru puterea de la Moscova.

Dar ce îi Transnistria? Acad. Nicolae Dabija, pe scurt:

[Bogdan Petriceicu Hașdeu arăta că pe la 1230 exista o populație românească compactă în Podolia Volnâi, numită și Țara Bolohovenilor. Această populație se mai regăsea încă și în 1849 compact, în număr de aproximativ 500.000. Această ramură nord estică a fost în cea mai mare parte asimilată, dar mai la sud altul a fost destinul băstinașilor. Până în secolul al XVI - lea, Lituania stăpânea regiunea din estul Nistrului la nord de Dubăsari, iar la sud stăpâneau tătarii nohai, populația era însă românească... De altfel, o serie de călători, geografi și prelați care au străbătut zona ca Gian Lorenzo D'Anania, Giovanni Botero, Nicolo Barsi au depus mărturie asupra caracterului etnic românesc al acestui teritoriu, în cărți publicate cu mult înainte ca Împărăția rușilor să treacă Bugul, în 1792. În aceea vreme, ucrainenii locuiau la coterile Niprului, dar unul din coterile cele mai importante ale Niprului se numește "Voloschi " ce înseamnă "moldovenesc". În 1455 cetatea Lerici , de la gura Niprului, arbora capul de zimbru, iar negustorii plăteau vama domnitorilor Moldovei. Nu este deci surprinzător ca în 1679 Duca Vodă să fie Domn al Moldovei și Hatman al cazacilor. O serie de acte medievale atestă daniile pe care le făceau domnitorii Moldovei supușilor lor pentru serviciile aduse, în această parte a Țării Moldovei de dincolo de Nistru. După războiul ruso-turc din 1735-1739, tratatul de pace dintre cele două puteri se intitulază **"Statutul pentru stabilirea de către Rusia și Turcia, a graniței Moldovei pe Bug"** tratat încheiat la 12 septembrie 1740. În 1766, guvernul rus trimite pe cazacul Andrei Constantinov dincolo de Bug în recunoaștere. Acesta arăta că nu a găsit nici un supus rus și nu a auzit decât vorbă moldovenească și tătarască...Cînd Imperiul Tarist trece Bugul în 1792, târgurile din Transnistria erau Balta, Nani, Ocna, Bîrzu, Movilău, Moldovca, Dubăsari, Suclea, Rîmnița, Moldovanca, Oceac etc. Protoereul rus Lebentiev în lucrarea sa "Ucraina Hanului", apărută la Cherson în 1860, recunoaște și el că moldovenii sunt cei mai vechi pe acele locuri. Același lucru este recunoscut și în Marea Enciclopedie Rusă din secolul trecut. Lingvistul sovietic Serghieski recunoaște în felul lor, în 1936, că românii și ucrainenii au ocupat deodată acele locuri, "dacă nu mai repede românii". Odată cu mișcările revoluționare din 1917, moldovenii transnistreni încep să se organizeze, la congresul lor din 17 -18 dec.1917, ținut la Odesa, cer "lichirea Transnistriei de Basarabia". Ce s-a mai cerut la acel congres s-a mai cerut în 1989 (!) la Chișinău: școala, liturgia și judecățile să se facă în limba română, să se folosească alfabetul latin... Dovada cea mai de netăgăduit a caracterului românesc al ținutului dintre Nistru și Bug este crearea de către Soviete la 12 octombrie 1924 a Republicii Sovietice Socialiste Autonome Moldovenești, cu capitala la Balta. Această republică cuprindea în granițele sale jumătate din cei peste un milion de români dintre Nistru și Bug. Suprafața acestei republici era de 7516 kmp și era organizată

în 11 raioane. Este foarte interesant că în acea perioadă acestor români li se accepta grafia latină. La un congres al Sovietelor din republică s-a cerut ocuparea Moldovei și formarea unui stat moldovenesc cu capitala la Balta, ceea ce atestă, de fapt, o dată în plus caracterul etnic românesc al acestei provincii. După 1940, Stalin dezmembrează atât Basarabia care pierde județele Bolgrad, Izmail, Cetatea Albă, Hotin cât și RASS Moldovenească care pierde raioanele Cruti, Balta, Bîrzu, Ocna și Nani în favoarea RSS Ucraina].

Indiferent de surse, probabil cea mai detaliată hartă aparține lui Alexis Nour cu privire la demografia ținuturilor de la est de Bug din 1915 sau hărțile mai noi dar nu neapărat mai exacte (vezi în ordine de sus în jos) Maier-1918 Leipzig, N.A. Constantinescu-1935, București sau O.Capatina-1994 Cluj Napoca, atestă ceea ce a consacrat, după atâtea deportări, asinate în

masă comise de ruși de 200 de ani încoace, până în zilele noastre, recensământul rusesc din partea ocupată a Moldovei, Transnistria, din 2004 în zona rurală : 50,3% români, 26% ucrainieni și 16% ruși. Dar în ce condiții s-a făcut recensământul de către ocupant?

Mai sunt doar 8 (opt) școli în limba majorității. Pentru că se fac presiuni mari, pentru închiderea lor, câțiva profesori (Cercavschi, Roibu) au îndrăznit să se adreseze Curții Europene a Drepturilor Omului. Eleonora Cercavschi este directoarea Liceului Ștefan cel Mare din Grigoriopol, ceea ce este o sfidare a ocupantului rus; ori astfel de sfidări nu trebuie să rămân nepedepsite – și a fost! În luna noiembrie 2011, fiul ei Alexandru, absolvent al acestui liceu, a fost atacat în plină stradă, ajungând la spital cu traumatisme serioase, care au necesitat intervenții medicale de durată. Șamd. Exemplele sunt cu miile.

